

Vanhin M. Russell Ballard

kahdentoista apostolin koorumista

Pysykää veneessä ja pidelkää kiinni!

Jos pidämme katseemme kiinnitettynä Herraan, meille luvataan vertaansa vailla oleva siunaus.

Hiljattain eräs ystäväni vei poikansa retkelle alas Colorado-jokea läpi Cataract-kanjonin, joka sijaitsee Kaakkois-Utahissa. Kanjoni on tunnettu 23 kilometrin matkalla olevista kuohuvista koskista, jotka voivat olla erityisen vaarallisia.

Valmistautuessaan seikkailuunsa he kävivät huolellisesti läpi kansallispuistopalvelun verkkosivuston, jossa on tärkeää tietoa henkilökohtaisesta valmistautumisesta ja yleisistä piilevistä vaaroista.

Retken alussa yksi kokeneista jokioppaista kertasi tärkeitä turvaohjeita tähdentäen kolmea sääntöä, jotka varmistaisivat ryhmän turvallisen kulun koskea pitkin. ”Sääntö 1: Pysy veneessä! Sääntö 2: Käytä aina pelastusliiviä! Sääntö 3: Pitele koko ajan kiinni kaksin käsin!” Sitten hän sanoi uudelleen tähdentäen vieläkin enemmän: ”Ennen kaikkea, muistakaa sääntö 1: Pysy veneessä!”

Tämä seikkailu muistuttaa minua matkastamme kuolevaisuudessa. Useimmat meistä kokevat elämässään kausia, jolloin arvostamme elämän tyyniä vesiä. Toisinaan kohtaamme

kuohuvia koskia, joita voi verrata noihin Cataract-kanjonissa 23 kilometrin matkalla oleviin koskiin: fyysiseen terveyteen tai mielenterveyteen liittyviä haasteita, jonkun rakkaan kuolema, murskautuneita unelmia ja toiveita sekä – joidenkuiden kohdalla – jopa uskon kriisi, kun eteen tulee elämän vaikeuksia, kysymyksiä ja epäilyjä.

Hyvyydessään Herra on antanut apua kuten veneen, välttämättömiä tarvikkeita kuten pelastusliivit sekä kokeneita jokioppaita, jotka opastavat ja antavat turvaohjeita auttaakseen meitä selviytymään matkasta elämän jokea pitkin lopulliseen määränpäähämme.

Pohtikaamme ensimmäistä sääntöä: pysy veneessä!

Presidentti Brigham Young käytti usein ilmausta ”mainio Siionin pursi” vertauskuvana Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkosta.

Kerran hän sanoi: ”Olemme keskellä valtamerta. Myrsky yllättää ja alus taistelee eteenpäin, kuten merimiehet sanovat. ’Minä en aio jäädä tänne’, sanoo joku, ’en usko, että tämä on Siionin pursi.’ ’Mutta me olemme

keskellä valtamerta.’ Ei sillä väliä. En aio jäädä tänne.’ Hän riisuu takin ja hyppää yli laidan. Eikö hän huku? Hukkuu. Niin käy niiden, jotka jättävät tämän kirkon. Tämä on mainio Siionin pursi. Pysykäämme siinä.”¹

Toisen kerran presidentti Young sanoi, että hän kantoi huolta myös niistä, jotka eksyvät tieltä silloin kun heitä on siunattu – kun elämä sujuu hyvin: ”Juuri tyynellä säällä, kun mainio Siionin pursi purjehtii lempeän tuulenvireen kuljettamana [ja] kun kannella on aivan hiljaista, jotkut veljistä haluavat lähteä pienemmillä veneillä – uimaan, ja jotkut hukuvat, toiset ajelehtivat pois ja toiset palaavat jälleen purteen. Pysykäämme mainiossa purressamme, niin se vie meidät [turvallisesti] satamaan. Teidän ei tarvitse kantaa huolta.”²

Ja lopulta presidentti Young muistutti pyhiä: ”Me olemme mainiossa Siionin purressa. – [Jumala] on ja pysyy ruorissa. – Kaikki on hyvin, laulakaa ylistystä, sillä Herra on täällä. Hän määrää, opastaa ja ohjaa. Jos kansalla on ehdoton luottamus Jumalaansa eikä se koskaan hylkää liittojaan eikä Jumalaansa, niin Hän ohjaa meitä oikeaan.”³

Kun otamme huomioon ne haasteet, joita me kaikki nykyään kohtaamme, kuinka me pysymme mainiossa Siionin purressa?

Se käy näin. Meidän täytyy kokea jatkuvaa kääntymystä vahvistamalla

uskoamme Jeesukseen Kristukseen ja uskollisuuttamme Hänen evankeliumilleen läpi elämämme – ei ainoastaan kerran vaan säännöllisesti. Alma kysyi: ”Ja nyt, katso, minä sanon teille, veljeni [ja sisareni]: Jos olette kokeneet sydämen muutoksen ja jos olette tunteet halua laulaa lunastavan rakkauten laulua, tahtoisin kysyä, voitteko nyt tuntea sellaista?”⁴

Kirkon nykyiset apostolit ja profeetat sekä innoitetut paikalliset pappeusjohtajat ja apujärjestöjen johtohenkilöt ovat kuin kokeneita jokioppaita. He auttavat meitä saapumaan turvallisesti lopulliseen määränpäähämme.

Hiljattain puhuin uusien lähetysjohtajien seminaarissa ja neuvoin näitä johtohenkilöitä:

”Pitäkää lähetyskentän katse kiinnitettynä kirkon johtajiin. – Me emme johda – emmekä pysty johtamaan [teitä] harhaan.

Ja kun opetatte lähetysssaarnaajianne kiinnittämään katseensa meihin, opettakaa heille, ettei heidän pidä koskaan seurata niitä, jotka luulevat tietävänsä enemmän kirkon asioiden johtamisesta kuin – taivaallinen Isä ja Herra Jeesus Kristus tietävät” niiden pappeusjohtajien välityksellä, joilla on johtamisen avaimet.

”Olen palvelutehtävässäni oivaltanut, että ne, jotka ovat eksyneet [ja] hämmentyneet, ovat yleensä niitä, jotka ovat useimmiten – unohtaneet, että kun ensimmäinen presidenttikunta ja kahdentoista koorumi puhuvat yhteisellä äänellä, se on Herran ääni sillä hetkellä. Herra on muistuttanut meille: ’Olipa se puhuttu minun omalla äänelläni tai minun palvelijoideni äänellä, se on sama’ [OL 1:38].”⁵

Toisin sanoen he jättävät mainion Siionin purren – he lankeavat pois, he kokevat luopumuksen. Murheellista kyllä, he saavat usein lyhytaikaisia ja lopulta pitkäaikaisia tahattomia

seurauksia paitsi itselleen myös perheelleen.

Kirkkomme paikalliset johtohenkilöt ovat kokeneiden jokioppaiden tavoin elämän kokemusten koulumia, apostolit ja profeetat sekä kirkon muut virkailijat ovat kouluttaneet ja opastaneet heitä, ja tärkeintä on, että Herra itse on opettanut heitä.

Erään toisen kerran tänä vuonna puhuin kirkon nuorille aikuisille kirkon koululaitoksen toukokuuisessa hartaustilaisuuslähetyksessä. Sanoin:

”Olen kuullut, että jotkut luulevat kirkon johtohenkilöiden elävän ’kuplassa’. He unohtavat, että me olemme kokeneita miehiä ja naisia ja olemme eläneet elämäämme hyvin monissa paikoissa ja työskennelleet monien taustoiltaan erilaisten ihmisten kanssa. Nykyiset tehtävämme vievät meidät kirjaimellisesti ympäri maailmaa, jolloin tapaamme maailman poliittisia ja uskonnollisia johtajia sekä liike-elämässä ja kansalaisjärjestöissä toimivia johtajia. Olemme [tavanneet johtajia] Valkoisessa talossa Washington D.C:ssä ja kansakuntien [ja uskontokuntien] johtajia eri puolilla maailmaa, mutta olemme käyneet myös mitä [vaatimattomimpien perheiden ja ihmisten luona] maan päällä –.

Kun pohditte syvällisesti elämäämme ja palvelutyötämme, olette mitä todennäköisimmin yhtä mieltä siitä, että harva pääsee näkemään ja kokemaan maailmaa samoin kuin me. Ymmärrätte, että elämme ’kuplassa’ vähemmän kuin useimmat ihmiset. –

[Kirkon johtajien] yksilöllisessä ja yhdistetyssä viisaudessa on kuitenkin jotakin sellaista, minkä pitäisi tuoda hieman lohtua. Olemme kokeneet paljon, myös yhteiskunnan erilaisten lakien ja menettelytapojen seurauksia sekä pettymyksiä, murhenäytelmiä ja kuolemaa omista perheistämme.

Emme ole menettäneet kosketustamme teidän elämäänne.”⁶

Soveltamani säännön 1 lisäksi muistakaa säännöt 2 ja 3: käytä aina pelastusliiviä, ja pitele kiinni kaksin käsin. Herran sanat esitetään pyhissä kirjoituksissa sekä myöhempien aikojen apostolien ja profeettojen opetuksissa. Ne antavat meille neuvoa ja ohjausta, jotka – kun noudatamme niitä – toimivat hengellisen pelastusliivin tavoin ja auttavat meitä tietämään, kuinka pidellä kiinni kaksin käsin.

Meidän täytyy olla Moosian poikien kaltaisia, jotka ”olivat vahvistuneet totuuden tuntemisessa”. Meistä voi tulla miehiä ja naisia, joilla on ”terve ymmärrys”. Tämän voi saavuttaa vain, kun me tutkimme tarkoin kirjoituksia, jotta tuntisimme Jumalan sanan.⁷

Kun tutkimme pyhiä kirjoituksia sekä menneiden ja nykyisten apostolien ja profeettojen sanoja, meidän tulee keskittyä tutkimaan Kristuksen oppia, elämään sen mukaan ja rakastamaan sitä.

Sen lisäksi, että omaksumme tavan lukea pyhiä kirjoituksia itseksemme, meidän täytyy olla Moosian poikien kaltaisia ja omistautua ”paljolle rukoukselle ja paastolle”⁸.

Näyttää siltä, että nämä asiat, joita ei voi helposti mitata, ovat hyvin tärkeitä.

Pysykää keskittyneinä näihin yksinkertaisiin asioihin ja varokaa, ettei huomionne käännä toisaalle.

Kun olen tuntenut ihmisiä, jotka eivät ole pysyneet veneessä eivätkä ole pidelleet kiinni kaksin käsin koetelemusten ja vaikeuksien hetkinä tai jotka eivät ole pysyneet veneessä suhteellisen tyyneellä säällä, niin olen huomannut, että monilla heistä katse on kääntynyt pois evankeliumin keskeisistä totuuksista. Se on kääntynyt pois niistä syistä, joiden vuoksi he alun perin liittyivät kirkkoon, ja se on kääntynyt pois syistä, joiden vuoksi he pysyivät täysin sitoutuneina ja aktiivisina eläen evankeliumin tasovaatimusten mukaan ja siunaten muita omistautuneessa ja pyhittyneessä palvelutyössä. Se on myös kääntynyt pois niistä tavoista, joilla kirkko on ollut heidän elämässään hengellisen ravitsemisen ja kasvun paikkana.⁹

Joseph Smith on opettanut tätä keskeistä totuutta: ”Uskontomme perusperiaatteet ovat apostolien ja profeettojen todistus Jeesuksesta Kristuksesta, että Hän kuoli, Hänet haudattiin ja Hän nousi kuolleista kolmantena päivänä ja astui taivaaseen. Kaikki muu uskontoomme liittyvä on vain tämän lisänä.”¹⁰

Jos pidämme katseemme kiinnitettynä Herraan, meille luvataan vertaansa vailla oleva siunaus: ”Sen vuoksi teidän täytyy ponnistella eteenpäin lujina Kristuksessa, niin että teillä on täydellinen toivon kirkkaus ja rakkaus Jumalaa ja kaikkia ihmisiä kohtaan. Ja nyt, jos te ponnistelite eteenpäin kestiten itseänne Kristuksen sanalla ja kestätte loppuun asti, katso, näin sanoo Isä: Te saatte iankaikkisen elämän.”¹¹

Toisinaan uskolliset myöhempien aikojen pyhät ja vilpittömät tutkijat alkavat perusperiaatteiden sijaan keskittyä näihin ”lisänä” oleviin asioihin. Eli Saatana houkuttelee meitä kääntämään huomiomme pois palautetun evankeliumin yksinkertaisesta ja selkeästä sanomasta. Nämä, joiden huomio on kääntynyt pois, lakkaavat usein nauttimasta sakramenttia, koska he ovat alkaneet keskittyä ja syventyä vähemmän tärkeisiin käytäntöihin tai opetuksiin.

Toiset saattavat keskittyä kysymyksiin ja kokemuksiinsa epäilyksiin. Kysymykset ja epäilyjen kokeminen eivät tietenkään ole ristiriidassa omistautuneen opetuslapseuden kanssa. Ensimmäisen presidenttikunnan neuvosto ja kahdentoista apostolin koorumi ovat äskettäin antaneet lausunnon: ”Ymmärrämme, että kirkon jäsenillä on aika ajoin kysymyksiä, jotka koskevat kirkon oppia, historiaa tai käytäntöä. Jäsenet voivat aina vapaasti esittää näitä kysymyksiä ja vilpittömästi etsiä suurempaa ymmärrystä.”¹²

Muistakaa, että Joseph Smithillä itselläänkin oli kysymyksiä, jotka panivat alulle palautuksen. Hän oli etsijä, ja Abrahamin tavoin hän löysi vastaukset elämän tärkeimpiin kysymyksiin.

Tärkeät kysymykset keskittyvät siihen, mikä on tärkeintä – taivaallisen Isän suunnitelma ja Vapahtajan sovitus. Etsintämme tulee johtaa meitä niin, että meistä tulee ystävällisiä,

lempeitä, rakastavia, anteeksiantavia, kärsivällisiä ja omistautuneita opetuslapsia. Meidän täytyy Paavalin opetuksen mukaisesti olla halukkaita kantamaan toistemme taakkoja, jotta toteutamme Kristuksen lain.¹³

Toistemme taakkojen kantaminen tarkoittaa myös sitä, että autamme, tuemme ja ymmärrämme kaikkia, myös sairaita, heikkoja, hengellisesti ja ruumiillisesti köyhiä, etsiviä ja huolestuneita sekä myös muita jäsen-opetuslapsia – mukaan lukien kirkon johtohenkilöt, jotka Herra on kutsunut palvelemaan tietyn ajaksi.

Veljet ja sisaret, pysykää veneessä, käyttäkää pelastusliivejanne ja pidelkää kiinni kaksin käsin. Välttäkää häiriötekijöitä! Ja jos jotkut teistä ovat pudonneet veneestä, me etsimme teidät, löydämme teidät, autamme teitä ja kiskomme teidät takaisin turvaan mainioon Siionin purteen, jonka ruorissa ovat Jumala, meidän Isämme, sekä Herra Jeesus Kristus. He opastavat meitä oikeaan. Tästä todistan nöyrästi Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. *Kirkon presidenttien opetuksia: Brigham Young*, 1997, s. 83.
2. "Discourse", *Deseret News*, 27. tammikuuta 1858, s. 373.
3. "Remarks", *Deseret News*, 18. marraskuuta 1857, s. 291.
4. Alma 5:26.
5. "Mission Leadership", puhe uusien lähetysohjaajien seminaarissa, 25. kesäkuuta 2014, s. 8.
6. Ks. "Olkaa levollisia ja tietäkää, että minä olen Jumala", kirkon koululaitoksen harjoitustilaisuus, 4. toukokuuta 2014; lds.org/broadcasts.
7. Ks. Alma 17:2.
8. Alma 17:3.
9. Ks. ensimmäisen presidenttikunnan ja kahdentoista apostolin koorumin kirje, 28. kesäkuuta 2014.
10. *Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph Smith*, 2007, s. 51.
11. 2. Nefi 31:20.
12. Ks. ensimmäisen presidenttikunnan ja kahdentoista apostolin koorumin kirje, 28. kesäkuuta 2014.
13. Ks. Gal. 6:2.

Vanhin Richard G. Scott

kahdentoista apostolin koorumista

Asettakaa uskon osoittaminen etusijalle

Huolimatta kaikista kielteisistä haasteista, joita meillä on elämässä, meidän täytyy varata aikaa uskomme aktiiviseen osoittamiseen.

Kun Aadam ja Eeva olivat Eedenin puutarhassa, heille annettiin runsaasti kaikkea, mitä he tarvitsivat päivittäiseen elantoonsa. Heillä ei ollut vaikeuksia, haasteita eikä tuskaa. Koska he eivät olleet milloinkaan kokeneet vaikeita aikoja, he eivät tiedäneet, että he voisivat olla onnellisia. He eivät olleet koskaan kokeneet kuohuntaa, joten he eivät kyenneet tuntemaan rauhaa.

Viimein Aadam ja Eeva rikkoivat käskyn olla syömättä hyvän- ja pahan-tiedon puun hedelmää. Niin tehtyään he eivät olleet enää viattomuuden tilassa. He alkoivat kokea, mitä on vastakohtaisuus. He alkoivat kohdata sairautta, joka heikensi heidän terveystään. He alkoivat tuntea niin surua kuin iloaakin.

Koska Aadam ja Eeva nauttivat kiellettyä hedelmää, tieto hyvästä ja pahasta tuli maailmaan. Heidän valintansa teki mahdolliseksi sen, että jokainen meistä voi tulla tämän maan päälle koeteltavaksi ja testattavaksi.¹ Meitä on siunattu tahdonvapaudella, joka on kykymme tehdä päätöksiä ja tulla vastuullisiksi noista päätöksistä. Lankeemuksen ansiosta voimme

kokea elämässämme sekä onnen että surun tunteita. Me kykenemme ymmärtämään rauhaa, koska me tuntemme kuohuntaa.²

Taivaallinen Isämme tiesi, että meille kävisi niin. Se kaikki kuuluu Hänen täydelliseen onnensuunnitelmaansa. Hän valmisti keinon, jolla Hänen täydellisen kuuliaisen Poikansa, Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen elämä ja sovitus voittaisi jokaisen vaikeuden, joita saatamme kokea kuolevaisuudessa.

Me elämme raskaita aikoja. Minun ei tarvitse luetella kaikkia pahuuden lähteitä maailmassa. Ei ole tarpeen kuvailla kaikkia mahdollisia haasteita ja sydäntä särkeviä suruja, jotka kuuluvat kuolevaisuuteen. Jokainen meistä on perin pohjin tietoinen omista kamppailuistaan kiusausten, tuskan ja murheen pauloissa.

Meille opetettiin kuolevaisuutta edeltävässä maailmassa, että tänne tulomme tarkoituksena on se, että meitä testataan ja koetellaan ja että saamme kasvun kokemuksia.³ Me tiesimme, että kohtaaisimme vastustajan pahuuden. Joskus saatamme olla tietoisempia kuolevaisuuden kielteisistä